Dosar nr. .....

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREŞTI
SECŢIA a VIII-a CONTENCIOS ADMINISTRATIV şi FISCAL
Încheiere
Şedinţa publică din data de 22 martie 2018
Curtea constituită din:
Judecător: .....
Grefier: .....

Pe rol fiind contestaţia formulată de reclamanţii ..... în contradictoriu cu pârâta ....., având ca obiect anulare rezoluţie.

La apelul nominal făcut în şedinţă publică nu răspund părţile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de grefierul de şedinţă, care învederează că, la data de 16.03.2018, respectiv la 19.03.2018, părţile au depus la dosar punct de vedere cu privire la sesizarea Î.C.C.J., într-un singur exemplar, după care:

Curtea rămâne în pronunţare asupra sesizării Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie cu pronunţarea unei hotărâri prin care să dea rezolvare chestiunii de drept invocate la termenul anterior

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera, va amâna pronunţarea, sens în care

DISPUNE

Amână pronunţarea la data 23 martie 2018.
Pronunţată în şedinţă publică azi, 22 martie 2018.

Preşedinte **Grefier**
....

Dosar nr. .....

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREŞTI
SECŢIA a VIII-a CONTENCIOS ADMINISTRATIV şi FISCAL
Încheiere
Şedinţa publică din data de 23 martie 2018
Completul constituit din:
Preşedinte: .....
Grefier: .....

Pe rol fiind contestaţia formulată de reclamanţii ..... în contradictoriu cu pârâta ....., având ca obiect anulare rezoluţie.

În şedinţa publică din data de 22.03.2018, când părţile au lipsit, Curtea a rămas în pronunţare asupra sesizării din oficiu a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi a amânat pronunţarea pentru astăzi, când, în aceeaşi compunere, a hotărât următoarele:

CURTEA

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, constată următoarele:

I. Expunerea procesului

Prin ***rezoluţia nr. .....*** emisă în data de ..... de către ....., în temeiul dispoziţiilor art. 47 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 317/2004, a fost respinsă sesizarea formulată, între alţii, împotriva judecătorilor ....., sub aspectul comiterii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) din Legea nr. 303/2004.

În motivarea acestei soluţii, s-a arătat în esenţă că „deşi verificările prealabile şi cercetarea disciplinară au relevat, sub aspectul laturii obiective, că au existat date privind săvârşirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) din Legea nr. 303/2004, în cadrul cercetării disciplinare s-a constatat că faptelor le lipseşte forma de vinovăţie cerută de lege pentru a atrage răspunderea disciplinară a judecătorilor", întrucât „din probatoriul administrat nu au rezultat aspecte care să ducă la concluzia că judecătorii care au instrumentat dosarul nr. ..... au acţionat cu rea-credinţă, iar circumstanţele în care a fost comisă fapta pot fi circumscrise culpei scuzabile, în condiţiile în care fapta a fost recunoscută de judecătorii cercetaţi în cadrul punctelor de vedere exprimate şi se datorează şi circumstanţelor în care a avut loc, respectiv volumului mare de muncă şi îndeplinirii şi altor activităţi în afara celor specifice de judecată". În cuprinsul rezoluţiei s-a mai arătat că „faptele constatate constituie elemente circumstanţiale care pot şi trebuie analizate în contextul prezentat în cadrul procedurii de evaluare a activităţii profesionale a judecătorilor, în scopul îmbunătăţirii performanţelor profesionale, prezenta rezoluţie urmând a fi comunicată, în acest scop, Comisiei de evaluare constituite la nivelul Tribunalului Dolj".

Prin ***contestaţia*** înregistrată pe rolul Curţii de Apel Bucureşti-Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal la data de 13.06.2017 sub nr. ....., reclamanţii ..... au solicitat, în contradictoriu cu pârâta ....., desfiinţarea rezoluţiei nr. ....., constatarea inexistenţei abaterii disciplinare sub aspectul laturii obiective şi subiective, iar, în subsidiar, înlăturarea motivării inspectorului judiciar şi înlocuirea acesteia cu apărările învederate prin contestaţie.

Prin ***întâmpinarea*** depusă la dosar în data de 04.07.2017, pârâta ..... a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale active, învederând că, potrivit dispoziţiilor art. 47 alin. 5 din Legea nr.

317/2004, rezoluţia de respingere a sesizării poate fi contestată în instanţă doar de către persoana care a formulat sesizarea, nu şi de către magistraţii vizaţi de această sesizare.

Prin ***răspunsul la întâmpinare*** depus la dosar în data de 19.09.2017, reclamanţii ..... au apreciat că excepţia lipsei calităţii procesuale active trebuie calificată drept excepţia inadmisibilităţii şi au solicitat respingerea acesteia, învederând că se pot adresa instanţei de judecată în temeiul dreptului de acces garantat de art. 6 CEDO, întrucât sunt nemulţumiţi de argumentele prezentate de inspectorul judiciar în cuprinsul rezoluţiei şi de modul în care au fost analizate şi soluţionate apărările lor.

Prin ***încheierea din data de 8 februarie 2018***, s-a dispus sesizarea Curţii Constituţionale a României cu excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004, faţă de prevederile art. 21 şi art. 16 din Constituţie, excepţie invocată în cauză de către reclamanţi.

II. Formularea din oficiu a sesizării

La termenul de judecată din data de 8 februarie 2018, Curtea a dispus citarea părţilor cu menţiunea de a formula un punct de vedere asupra sesizării Î.C.C.J. cu pronunţarea unei hotărâri prin care să dea rezolvare următoarei chestiuni de drept: „dispoziţiile art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 republicată se interpretează în sensul că rezoluţia de respingere a sesizării, prevăzută la art. 47 alin. 1 lit. c), poate fi contestată la Curtea de Apel Bucureşti doar de către persoana care a formulat sesizarea sau şi de către o altă persoană, care se consideră vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim privat, cum ar fi, spre exemplu, magistratul împotriva căruia a fost formulată sesizarea la Inspecţia Judiciară, sesizare ce a fost respinsă".

III. Punctul de vedere al părţilor cu privire la sesizare

Prin punctul de vedere depus la dosar în data de 16.03.2018, pârâta ..... a apreciat că nu se impune sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, întrucât problema de drept în discuţie nu este una nouă, până în prezent fiind soluţionate de către Curtea de Apel Bucureşti două cauze similare, în care a fost admisă excepţia lipsei calităţii procesuale active (dosarele nr. ..... şi nr. .....), astfel că nu este vorba despre existenţa unor soluţii contradictorii, astfel încât să fie necesară unificarea practicii judiciare prin mecanismul prevăzut de art. 519.

În susţinere, pârâta a depus la dosar sentinţa nr. ..... pronunţată în dosarul nr. 698/2/2016 şi sentinţa nr. ..... pronunţată în dosarul nr. .....

Prin punctul de vedere depus la dosar în data de 19.03.2018, reclamanţii au apreciat că nu se impune sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, întrucât problema în discuţie nu reprezintă o chestiune de drept, în accepţiunea art. 519 din Codul de procedură civilă, ci o chestiune care priveşte neconstituţionalitatea dispoziţiilor art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004.

IV. Aprecieri asupra admisibilităţii sesizării

Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecăţii, un complet de judecată (...) al curţii de apel (...), învestit cu soluţionarea cauzei în ultimă instanţă, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluţionarea pe fond a cauzei, este nouă şi asupra acesteia Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu a statuat şi nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, va putea solicita Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să pronunţe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

Plecând de la aceste dispoziţii legale, Curtea apreciază, contrar punctelor de vedere depuse de părţi la dosar, că sunt îndeplinite toate condiţiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, având în vedere următoarele considerente:

a) *cauza de faţă este în curs de judecată*;

b) *Curtea de Apel Bucureşti-Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal judecă prezenta cauză în ultimă instanţă, astfel cum prevede art. 47 alin. 7 din Legea nr. 317/2004*;

c) *Curtea de Apel Bucureşti-Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal este competentă material şi teritorial exclusiv să soluţioneze prezenta cauză, astfel cum prevede art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004*;

d) *soluţionarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere*

Sub acest aspect, este de remarcat că există jurisprudenţă constantă a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie-completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, în sensul că „obiectul sesizării îl poate constitui atât o chestiune de drept material, cât şi una de drept procedural, dacă, prin consecinţele pe care le produc, interpretarea şi aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluţionarea pe fond a cauzei, rezolvarea raportului de drept dedus judecăţii", respectiv că „cerinţa de admisibilitate a legăturii cu cauza a chestiunii de drept este întrunită, chiar dacă obiectul sesizării întemeiate pe dispoziţiile art. 519 din Codul de procedură civilă îl constituie o chestiune de drept procesual, atât timp cât modul în care ar urma să fie interpretat şi aplicat textul de lege cu privire la care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile influenţează şi soluţia pe fond a cererii deduse judecăţii" (spre exemplu, deciziile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 1/2013, nr. 2/2014, nr. 8/2015, nr. 9/2016, nr. 2/2017). Cele statuate de Înalta Curte prin aceste decizii sunt incidente în cauză, întrucât a admite că textul art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 se interpretează în sensul că rezoluţia de respingere a sesizării poate fi contestată în instanţă doar de către persoana care a formulat sesizarea, nu şi de către magistraţii vizaţi de această sesizare, înseamnă a împiedica soluţionarea pe fond a cauzei de faţă, prin admiterea excepţiei lipsei calităţii procesuale active, excepţie ce a fost invocată de către pârâtă prin întâmpinare.

e) *chestiunea de drept a cărei lămurire se cere prezintă caracter de noutate, asupra acesteia Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu a statuat şi nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluţionare*

Curtea apreciază că această chestiune de drept, a cărei lămurire se cere, prezintă caracter de noutate, dovadă fiind chiar faptul că pârâta Inspecţia Judiciară a identificat doar două hotărâri judecătoreşti relevante (sentinţa nr.... pronunţată în dosarul nr. .... şi sentinţa nr. .... pronunţată în dosarul nr. ....). În ceea ce priveşte susţinerea pârâtei, potrivit căreia nu este vorba despre existenţa unor soluţii contradictorii (întrucât practica ar fi constantă, în sensul admiterii excepţiei lipsei calităţii procesuale active, atunci când contestaţia este formulată de o altă persoană decât cea care a formulat sesizarea disciplinară), astfel încât nu ar fi necesară declanşarea mecanismului prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, Curtea arată că, la nivelul Secţiei a VIII-a contencios administrativ şi fiscal, s-a identificat, pe lângă cele două soluţii menţionate de pârâtă, şi o soluţie pronunţată în sensul recunoaşterii calităţii procesuale a magistratului în contestarea rezoluţiei, dovadă fiind că litigiul a fost soluţionat în fond (sentinţa nr. .... pronunţată în dosarul nr. .....).

În aceste condiţii, date fiind argumentele care pot susţine fiecare dintre cele două modalităţi de interpretare, devine necesară o interpretare uniformă şi oficială a normei juridice a cărei lămurire se cere, pentru a se evita apariţia practicii judiciare neunitare.

De asemenea, Curtea constată că din evidenţele aflate pe site-ul www.scj.ro nu rezultă că această chestiune de drept, a cărei lămurire se cere, face obiectul unui recurs în interesul legii.

V. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

Potrivit dispoziţiilor art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004, „rezoluţia de respingere a sesizării prevăzută la alin. 1 lit. c) şi alin. 4 poate fi contestată de persoana care a formulat sesizarea la Secţia de contencios administrativ şi fiscal a Curţii de Apel Bucureşti (...)".

Curtea apreciază că aceste dispoziţii legale nu trebuie interpretate şi aplicate formal şi restrictiv, în sensul de a se recunoaşte calitatea procesuală activă în contestarea rezoluţiei de respingere a sesizării doar persoanei care a formulat sesizarea, întrucât o atare soluţie este de natură a înfrânge nejustificat şi neproporţional principiul liberului acces la justiţie al unei alte persoane, care ar putea justifica, de asemenea, un interes legitim privat în contestarea rezoluţiei.

Astfel, Curtea apreciază că dispoziţiile art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 trebuie interpretate şi aplicate în coroborare cu dreptul comun în materie, respectiv Legea nr. 554/2004,

care, la art. 1 alin. 1, prevede că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ (...), se poate adresa instanţei de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoaşterea dreptului pretins sau a interesului legitim şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată".

Curtea consideră că o atare interpretare nu este de natură a nesocoti principiul *specialia generalibus derogant*, întrucât dispoziţiile art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 nu derogă de la prevederile de drept comun ale art. 1 din Legea nr. 554/2004, ci reprezintă tocmai o aplicare concretă a acestora în materia răspunderii disciplinare a magistraţilor. Cu alte cuvinte, legiuitorul a identificat, *prima facie*, că persoana care poate justifica un interes personal şi direct în contestarea rezoluţiei de respingere este persoana care a formulat sesizarea, însă pot exista şi alte situaţii în care o altă persoană să poată justifica un interes legitim privat în contestarea acestei rezoluţii, chiar dacă soluţia dată de inspectorul judiciar îi este, la prima vedere, favorabilă. Aceasta este situaţia magistratului vizat de sesizarea disciplinară, care poate fi nemulţumit de faptul că Inspecţia Judiciară nu a pronunţat o soluţie de clasare a sesizării sau, după caz, de aspectele ce au fost reţinute de inspectorul judiciar în justificarea soluţiei de respingere a sesizării.

Curtea arată că recunoaşterea calităţii magistratului de a contesta rezoluţia de respingere a sesizării se impune cu atât mai mult cu cât aspectele reţinute de inspectorul judiciar pot constitui elemente care urmează a fi analizate de Comisia de evaluare din cadrul instanţei/parchetului (aceasta este situaţia în cauză, întrucât un exemplar al rezoluţiei nr. ..... a fost comunicat Comisiei de evaluare constituite la nivelul Tribunalului Dolj).

Faţă de cele expuse anterior, Curtea, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, va sesiza Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, urmând ca, în temeiul art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, să suspende judecata contestaţiei până la pronunţarea hotărârii prealabile.

DISPUNE

În baza art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizează Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dispoziţiile art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 republicată se interpretează în sensul că rezoluţia de respingere a sesizării, prevăzută la art. 47 alin. 1 lit. c), poate fi contestată la Curtea de Apel Bucureşti doar de către persoana care a formulat sesizarea sau şi de către o altă persoană, care se consideră vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim privat, cum ar fi, spre exemplu, magistratul împotriva căruia a fost formulată sesizarea la Inspecţia Judiciară, sesizare ce a fost respinsă".

În temeiul art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, suspendă judecata contestaţiei până la pronunţarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunţată astăzi, 23.03.2018, pronunţarea urmând a se face prin punerea soluţiei la dispoziţia părţii prin mijlocirea grefei instanţei.

Preşedinte .....

Grefier .....